

Sygn. akt IV CSK 327/12

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa P. INVESTMENTS Spółki Akcyjnej w G.
przeciwko Syndykowi masy upadłości Telewizji Familijnej Spółki Akcyjnej
w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Powszechnego Zakładu
Ubezpieczeń na Życie Spółki Akcyjnej w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 października 2012 r.,

na skutek dwóch skarg kasacyjnych: strony powodowej oraz interwenienta
ubocznego po stronie pozwanej Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń na Życie
Spółki Akcyjnej w W.

od postanowienia Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 stycznia 2012 r.,

**przyjmuje skargę kasacyjną powoda do rozpoznania oraz
odrzuca skargę kasacyjną interwenienta ubocznego**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2012 r. Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu Okręgowego i umorzył postępowanie w sprawie.

W skardze kasacyjnej interwenient uboczny po stronie pozwanej, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie S.A. w W., wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości oraz przekazanie pozwu, jako zgłoszonej wierzytelności i potrącenia sędziemu-komisarzowi w celu rozstrzygnięcia w postępowaniu upadłościowym Telewizji Familijnej S.A. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną interwencja zgłoszona przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie S.A. nie jest interwencją uboczną samoistną, bowiem wyrok wydany w tym procesie dotyczy stosunku prawnego istniejącego jedynie pomiędzy powodem a pozwaną. Wyrok pozbawiający wykonalności tytuł wykonawczy przysługujący pozwanemu nie wywołuje bezpośredniego skutku prawnego w relacji występującej pomiędzy interwenientem a powodem i jedynie pośrednio rzutuje na sferę prawną interwenienta jako wierzyciela. Z tego względu do sytuacji procesowej skarżącego jako interwenienta niesamoistnego ma zastosowanie art. 79 zdanie drugie k.p.c., zgodnie z którym interwenient uboczny jest wprawdzie uprawniony do wszelkich czynności procesowych dopuszczalnych według stanu sprawy, jednak nie mogą one pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił. Za sprzeczną z czynnościami i oświadczeniami strony uznać należy każdą czynność procesową i każde oświadczenie interwenienta ubocznego, które zawierają treści przeciwstawne do czynności lub oświadczeń strony, do której interwenient uboczny przystąpił. Chodzi tu o czynności lub oświadczenia, które w sposób wyraźny, ewidentny wzajemnie się wyłączają ze względu na odmienną treść i intencje strony oraz interwenienta ubocznego.

Wskazać należy, że pozwany syndyk masy upadłości wnosił przed Sądem pierwszej instancji o umorzenie postępowania na podstawie art. 182⁻¹ § 1 k.p.c., w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 maja 2011 r. zarzucił

naruszenie art. 182⁻¹ § 1 k.p.c. i we wnioskach apelacji zażądał umorzenia postępowania na tej podstawie. Postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 27 stycznia 2012 r. jest więc w pełni zgodne ze stanowiskiem pozwanego. Wskazać należy, że pozwany syndyk masy upadłości nie zaskarżył orzeczenia Sądu drugiej instancji, i co więcej nie ma interesu prawnego w jego zaskarżeniu. W przypadku, gdyby syndyk wniósł skargę kasacyjną od rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji skarga podlegałaby odrzuceniu. Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecznictwem sądowym przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w zaskarżeniu (*gravamen*), który oznacza pokrzywdzenie polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem i treścią rozstrzygnięcia. Brak *gravaminis* stanowi podstawę do odrzucenia środka.

Ze względu na fakt, że skarga kasacyjna interwenienta ubocznego jest rażąco sprzeczna z czynnościami i oświadczeniami syndyka masy upadłości (art. 79 k.p.c.) podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 398⁻⁶ § 3 k.p.c.).